

ABBI GLINES

Verboden vrucht
Opnieuw verliefd

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

Ze zeggen dat kinderen het grootste hart hebben. Dat kinderen niet echt haten, omdat ze de emotie nog niet helemaal begrijpen. Ze vergeven en vergeten gemakkelijk.

Ze zeggen wel meer van dat soort onzin, want dan kunnen ze 's nachts beter slapen. Het zijn fijne, hartverwarmende kreten om aan de muur te hangen en om te glimlachen als ze erlangs lopen.

Ik weet wel beter. Kinderen kunnen als geen ander liefhebben. Ze kunnen meer liefhebben dan wie ook. Dat is de waarheid. Dat weet ik. Want ik heb het meegemaakt. Toen ik nog maar tien jaar oud was, kende ik haat en kende ik liefde. Beide waren allesverslindend. Beide waren levensveranderend. En beide maakten volledig blind.

Als ik nu terugkijk, zou ik willen dat er iemand was geweest die had gezien hoe mijn moeder die haat in me had gezaaid. In mijn zus. Als er iemand was geweest om ons te redden van de leugens en bitterheid die zij in ons liet woekeren, was alles misschien heel anders gelopen. Voor alle betrokkenen.

Ik zou nooit zo stom zijn geweest. Het zou niet mijn schuld zijn geweest dat een meisje alleen voor haar zieke moeder moest zorgen. Het zou niet mijn schuld zijn geweest dat datzelfde meisje aan het graf van haar moeder had gestaan, met de gedachte dat de laatste persoon op aarde die van haar hield dood was. Het zou niet mijn schuld zijn geweest dat een man

zichzelf kapot had gemaakt, dat zijn leven een kapot, leeg omhulsel was geworden.

Maar niemand redde mij.

Niemand redde ons.

Wij geloofden de leugens. We klampten ons vast aan onze haat. Maar alleen ik heb het leven van een onschuldig meisje verwoest.

Ze zeggen dat je krijgt wat je toekomt. Dat is ook onzin. Want ik zou in de hel moeten branden voor mijn zonden. Ik zou niet elke ochtend wakker mogen worden met deze beeldschoone vrouw in mijn armen, die onvoorwaardelijk van me houdt. Ik zou mijn zoon niet mogen vasthouden en zoveel geluk mogen ervaren.

Maar ik doe het wel.

Omdat iemand me uiteindelijk toch heeft gered. Ik had het niet verdiend. Als er iemand gered moest worden, was het mijn zus wel. Zij had niet gehandeld vanuit haar haat. Zij had geen invloed uitgeoefend op het lot van een ander gezin, zonder zich iets aan te trekken van de gevolgen. Maar zij wordt nog altijd beheerst door haar bitterheid, terwijl ik ben verlost. Door een meisje...

Maar het is niet zomaar een meisje. Ze is een engel. Mijn engel. Een mooie, sterke, vurige, loyale engel die mijn leven binnen kwam rijden in een pick-up, met een geweer onder de stoel.

Dit is geen standaard liefdesverhaal. Het is echt te verknipt om mooi te zijn. Maar als je de buitenechtelijke zoon van de legendarische drummer van een van de populairste rockbands van de wereld bent, verwacht je een enorme puinzooi. Daar staan we om bekend. Tel daarbij op de zelfzuchtige, verwende, egocentrische moeder die me heeft grootgebracht, en het resultaat liegt er niet om.

Er zijn zoveel plekken waar ik dit verhaal kan beginnen. In mijn slaapkamer, waar ik mijn zus vasthield omdat ze huilde om de wrede woorden van onze moeder. Bij de voordeur, waar ze met een betrand gezicht toekeek hoe mijn vader mij ophaalde voor het weekend, waardoor zij alleen achterbleef. Beide gebeurtenissen kwamen regelmatig voor en hebben voor altijd een stempel op mijn leven gedrukt. Ik vond het vreselijk om haar te zien huilen. Maar het hoorde bij mijn leven.

We hadden dezelfde moeder, maar verschillende vaders. De mijne was een beroemde rockster, die mij om het weekend en in de zomer een hele maand meenam naar zijn wereld van seks, drugs en rock-'n-roll. Hij vergat me nooit. Hij kwam nooit met uitvluchten. Hij was er altijd. Hoe onvolmaakt hij ook was, Dean Finlay kwam me altijd weer halen. Ook als hij niet nuchter was, kwam hij.

Nans vader kwam nooit. Ze was alleen als ik weg was, en

hoewel ik het geweldig vond om bij mijn vader te zijn, deed de gedachte dat zij me nodig had me pijn. Ik was haar vader en haar moeder. Ik was de enige op wie ze kon vertrouwen. Daardoor werd ik snel volwassen.

Als ik mijn vader vroeg of zij mee mocht, kreeg hij een trieste blik op zijn gezicht en schudde hij zijn hoofd. ‘Dat kan niet, jongen. Ik wou dat het kon, maar je moeder vindt het niet goed.’

Meer zei hij niet. Ik wist dat als mijn moeder het niet goed vond, er geen hoop was. Dus Nan bleef alleen achter. Ik wilde iemand daarvoor haten, maar het was moeilijk om mijn moeder te haten. Ze was mijn moeder. Ik was een kind.

Dus ik vond iemand op wie ik mijn haat en verachting om het onrecht in Nans leven kon richten. De man die haar niet kwam opzoeken. De man wiens bloed door haar aderen stroomde, maar die niet genoeg van haar hield om haar een verjaardagskaart te sturen. Hij had inmiddels zijn eigen gezin. Nan was een keer naar hun huis gegaan.

Ze had ma gedwongen om haar ernaartoe te brengen. Ze wilde met hem praten. Zijn gezicht zien. Ze wist zeker dat hij van haar zou houden. Ik denk dat ze dacht dat ma hem niet over haar had verteld. Ze had het sprookje in haar hoofd dat haar vader ineens zou zien dat ze bestond en haar in zijn armen zou sluiten en haar zou redden. Haar de liefde zou geven waar ze zo wanhopig naar op zoek was.

Zijn huis was kleiner geweest dan dat van ons. Veel kleiner. Het was zeven uur bij ons vandaan, in een kleine provincie-stad in Alabama. Nan had verteld dat het perfect was. Ma had het sneu genoemd. Maar het was niet het huis geweest dat Nan bleef achtervolgen. Niet het witte hekje dat ze tot

in detail voor me had beschreven. Of de basketbalring in de tuin en de fietsen die tegen de garagedeur stonden.

Het was het meisje geweest dat de deur had opengedaan. Ze had lang, blond haar gehad, bijna wit. Ze had Nan doen denken aan een prinses. Alleen had ze vieze sneakers aan gehad. Nan had nooit sneakers gehad en al helemaal geen vieze. Het meisje had naar haar geglimlacht, en Nan was even betoverd geweest. Toen had ze de foto's aan de muur achter het meisje gezien. Foto's van dit meisje en een ander meisje dat sprekend op haar leek. En een man die hen allebei bij de hand had. Hij lachte.

Hij was *hun* vader.

Dit was een van de twee dochters die hij liefhad. Het was, zelfs in Nans jonge ogen, duidelijk geweest dat hij gelukkig was op die foto's. Hij miste het kind dat hij had achtergelaten niet. Het kind waar hij volgens haar moeder van afwist.

Alle dingen die onze moeder haar al jaren had proberen te vertellen, dingen die zij weigerde te geloven, vielen ineens op hun plek. Ze had de waarheid verteld. Nans vader had haar niet gewild, want hij had dit leven. Deze twee mooie, engelachtige dochters en een vrouw die zoveel op hen leek.

Nan werd jarenlang gekweld door die foto's aan de muur. Ik wilde mijn moeder haten omdat ze haar ernaartoe had gebracht. Omdat ze haar met de keiharde waarheid had geconfronteerd. Toen Nan nog in haar sprookje geloofde, was ze tenminste gelukkiger geweest, maar die dag had ze haar onschuld verloren. En mijn haat voor haar vader en zijn gezin begon op te laaien.

Zij hadden mijn zusje het leven afgenomen dat ze verdiende, een vader die van haar kon houden. Die meisjes verdienden

hem niet meer dan Nan. De vrouw met wie hij was getrouwd, gebruikte haar schoonheid en de meisjes om hem bij Nan weg te houden. Ik haatte hen allemaal.

Ik heb uiteindelijk vanuit die haat gehandeld, maar het verhaal begint eigenlijk op de avond dat Blaire Wynn mijn huis binnenliep met een nerveuze frons op haar verdomd engelachtige gezicht. Mijn grootste nachtmerrie...

Ik had tegen Nan gezegd dat ik niet wilde dat er die avond mensen kwamen, maar zij had ze gewoon uitgenodigd. Mijn zusje accepteerde geen 'nee.' Ik zakte onderuit op de bank, strekte mijn benen voor me uit en nam een slok van mijn bier. Ik moest er lang genoeg bij blijven om ervoor te zorgen dat de boel niet uit de hand liep. Nans vrienden waren jonger dan de mijne. Ze waren soms een beetje wild. Maar ik zag het door de vingers, omdat zij er gelukkig van werd.

Dat ma met haar nieuwe echtgenoot, Nans nog altijd niet-betrokken vader, naar Parijs was vertrokken, had Nans humeur geen goed gedaan. Dit was het enige waarvan ik wist dat het haar zou opvrolijken. Ik wilde dat mijn moeder eens een keer aan iemand anders dan zichzelf zou denken.

'Rush, dit is Blaire. Volgens mij hoort ze bij jou. Ze liep buiten een beetje verloren rond.' Grants stem doorbrak mijn gedachten. Ik keek op naar mijn stiefbroer en toen naar het meisje naast hem. Ik had dat gezicht eerder gezien. Het was ouder, maar ik herkende het.

Shit.

Ze was er een van die twee. Ik had hun namen nooit geweten, maar ik wist dat ze met zijn tweeën waren. Dit was dus... Blaire. Ik keek naar Nan, die iets verderop stond met een

boze blik op haar gezicht. Dit zou niet goed aflopen. Besefte Grant niet wie dit meisje was?

‘Is dat zo?’ vroeg ik, terwijl ik koortsachtig nadacht over een manier om haar hier weg te krijgen – en snel. Nan kon elk moment uit haar vel springen. Ik bestudeerde het meisje dat zo lang een bron van verdriet voor mijn zusje was geweest. Ze was beeldschoon. In haar hartvormige gezicht zaten twee grote blauwe ogen met de langste natuurlijke wimpers die ik ooit had gezien. Zijdezachte, platinablond krullen vielen over een paar goede tietten waarmee ze te koop liep in een strakke tanktop. Jezus. Ja, ze moest hier weg. ‘Leuk, maar wel jong. Niet van mij, hoor.’

Het meisje kromp ineen. Als ik haar niet zo aandachtig had bekeken, had ik het misschien niet gezien. Ik snapte niets van de verloren uitdrukking op haar gezicht. Toen ze hier naar binnen wandelde, wist ze dat ze zich in vijandig gebied begaf. Waarom keek ze dan zo onschuldig?

‘Nou, ze hoort zeker wel bij jou. Aangezien haar vader met jouw moeder naar Parijs is vertrokken, is ze nu van jou. Maar ik wil haar met alle plezier een kamer aanbieden. Als ze haar dodelijke wapen tenminste in de auto laat liggen.’ Grant vond het wel grappig. De eikel. Hij wist dus wel wie ze was. Hij genoot ervan dat Nan dit vreselijk vond. Grant had er alles voor over om Nan kwaad te maken.

‘Daarom is ze nog niet van mij,’ reageerde ik. Ik wilde dat ze de hint begreep en ophoepelde.

Grant schraapte zijn keel: ‘Je maakt een grapje, hè?’

Ik nam een slok van mijn bier en keek toen Grant aan. Ik had geen zin in dat gedoe tussen hem en Nan. Dit ging te ver. Zelfs naar zijn maatstaven. Die meid moest weg.

Ze zag eruit alsof ze het liefst wilde wegrennen. Dit was niet wat ze had verwacht. Had ze echt gedacht dat haar lieve, oude pappie hier op haar had zitten wachten? Wat een onzinverhaal. Ze had veertien jaar met die kerel onder een dak gewoond. Ik kende hem pas drie jaar en wist wat voor klootzak hij was.

‘Ik heb een huis vol gasten en mijn bed is al bezet,’ vertelde ik haar voordat ik mijn broer weer aankeek. ‘Ik denk dat ze het beste naar een hotel kan gaan tot ik haar *pappie* heb gesproken.’

Blaire stak haar hand uit naar de koffer die Grant vasthield. ‘Hij heeft gelijk. Ik moet gaan. Dit was een heel slecht idee,’ zei ze met een hapering in haar stem. Grant liet de koffer niet zomaar los. Ze moest hard trekken om hem uit zijn greep los te krijgen. Ik zag de tranen in haar ogen en voelde me schuldig. Miste ik misschien iets? Had ze echt verwacht dat we haar met open armen zouden ontvangen?

Blaire liep snel naar de deur. Ik zag een blij blik over Nans gezicht trekken toen Blaire haar voorbijliep.

‘Ga je nu al weg?’ vroeg Nan aan haar. Blaire reageerde niet.

‘Je bent een harteloze klootzak. Weet je dat?’ beet Grant me toe.

Ik had geen zin om op hem te reageren. Nan kwam met een triomfantelijke grijns op ons af. Ze had ervan genoten. Ik snapte wel waarom. Blaire stond voor alles wat Nan in haar jeugd had gemist.

‘Ze ziet er precies zo uit als ik me haar herinner. Kleurloos en simpel,’ zei Nan op tevreden toon, terwijl ze zich naast me op de bank liet zakken.

Grant snoof. ‘Je bent even blind als gemeen. Je mag haar dan wel haten, maar ze is een lekker ding.’

‘Hou op,’ waarschuwde ik Grant. Nan leek dan wel blij, maar ik wist dat ze zou instorten als we hier te lang over door gingen.

‘Als jij niet achter haar aan gaat, doe ik het. En dan mag die sexy griet bij mij logeren. Ze is niet wat jullie denken. Ik heb met haar gepraat. Ze heeft geen idee. Die achterlijke vader van jou heeft gezegd dat ze hierheen moest komen. Niemand kan zo goed liegen,’ zei Grant met een kwade blik op Nan.

‘Pa zou nooit zeggen dat ze naar Rush kon komen. Ze is hier omdat ze een klaploper is. Ze rook geld. Heb je niet gezien wat ze aanhad?’ Nan haalde vol walging haar neus op.

Grant grinnikte. ‘En of ik heb gezien wat ze aanhad. Waarom denk je anders dat ze bij mij mag logeren? Ze is een lekker ding, Nan. Het kan me niets schelen wat jij zegt. Het meisje is onschuldig, de weg kwijt en een ontzettend lekker ding.’

Grant draaide zich om en liep naar de deur. Hij ging achter haar aan. Dat kon ik niet laten gebeuren. Hij liet zich makkelijk om de tuin leiden. Ik was het met hem eens dat het meisje er lekker uitzag, maar hij dacht met zijn pik.

‘Wacht. Ik ga achter haar aan,’ zei ik, terwijl ik opstond.

‘Wat?’ vroeg Nan geschrokken.

Grant deed een stap naar achteren zodat ik erlangs kon. Ik draaide me niet om om naar mijn zus te kijken. Grant had gelijk. Ik moest weten of ze toneel speelde of dat die klootzak van een vader van haar echt had gezegd dat ze hiernaartoe moest komen. En ik wilde haar beter bekijken zonder publiek om me heen.